

Formålet med Det Danske Kulturinstitut er kort sagt »i vekselvirkning med udlandet på sagligt og folkeligt grundlag at oplyse om Danmarks kultur og samfundsliv til fremme af den mellemfolkelige forståelse«. Til brug herfor og under ledelse af Det Danske Kulturinstituts hovedkontor på Kulturvet i København betjener Kulturinstituttet sig af lokale institutter i Baltikum (Riga), Benelux (Bruxelles), Polen (Gdansk), Storbritannien (Edinburgh), Tyskland (Hannover), Ungarn (Kecskemét) og Østrig (Wien).

Finansiering. Kulturministeriets bidrag til Det Danske Kulturinstituts driftsapparat (det fælles sekretariat og afdelingerne hjemme og ude) har været stigende. Driften finansieres således i dag fuldt ud ved statsligt tilskud over den under Kulturministeriet på finanslovskonto § 21.11.13.10 opførte bevilling, jfr. anmærkninger til Finanslov for finansåret 1996, p. 12–13. Tilskudsbevillingen for 1996 andrager 7,7 mio. kr., hvortil kommer forventede yderligere 2,0 mio. kr. fra en hidtil under Udenrigsministeriet placeret øststøttereserve i alt 9,7 mio. kr.

Foruden midler fra finansloven skaffer kulturinstituttet sig sponsormidler til konkrete internationale kulturudvekslingsaktiviteter m.fl., som – set som et gennemsnit over en årrække – kan anslås til i alt ca. 8 mio. kr. pr. år. Det Danske Kulturinstituts samlede udgifter udgør herefter ca. 18 mio. kr. på årsbasis.

Kulturministeriet har på baggrund af kulturinstituttets organisatoriske placering som en på privatretligt grundlag stiftet selvejende institution hidtil været af den opfattelse, at instituttet *ikke* er en del af den offentlige forvaltning. Dette er baggrunden for, at ministeriet – på trods af, at instituttets drift er statsfinansieret – i praksis ikke har anset sig for at være berettiget til at udføre detaljerede tilsynsfunktioner i relation til instituttets virksomhed herunder kræve indsigt i referater og afstemningsprotokoller.«

Spm. nr. S 157

Til sundhedsministeren (10/10 96) af:

Ester Larsen (V):

»Er ministeren indstillet på at sikre lovhjemmel, der gør det muligt for amter at opkræve gebyr af patienter, der uden afbud udebliver fra planlagte operationer?«

Begrundelse

Stikprøveundersøgelser peger på, at offentlige sygehuse formentlig aflyser mellem 10 og 15 pct. af planlagte operationer på grund af uvarslede patientudeblivelser, hvorfor indførelse af en form for omvendt brugerbetaling forekommer relevant.

Svar (24/10 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Lad mig indledningsvis slå fast, at jeg er enig i, at aflysning af planlagte operationer som følge af uvarslede patientudeblivelser naturligvis ikke bør forekomme, da det bl.a. hindrer en hensigtsmæssig og rationel planlægning af behandlingsopgaverne på enkelte sygehusafdelinger.

Der kan dog være mange forskellige årsager til, at der er patienter, der udebliver fra en planlagt operation. Bl.a. at de ikke længere har behov for operation. Det er derfor et problem, at patienter uden behandlingsbehov fortsat figureer på en venteliste til operation.

Jeg synes ikke, at det er den rigtige løsning at opkræve et gebyr.

Derimod bør de enkelte sygehuse ved jævnlig oprydning på ventelisten sikre, at de patienter, der ikke længere har behov for behandling, fjernes fra listerne. Ligeledes bør man sikre sig oplysninger herom, hvis der er perioder, hvor patienten er forhindret eller ikke ønsker behandlingen, således at sygehusene får bedre mulighed for at yde de øvrige patienter en hurtigere behandling og dermed bl.a. reducere ventetiderne til operationer.

Spm. nr. S 211

Til erhvervsministeren (17/10 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren udsætte behandlingen af revisionen af lov nr. 383 af 20. maj 1992 (L 20), indtil Folketinget får forelagt den analyse af de lov-mæssige rammer for offentlige/private selskaber, som ministeren har iværksat, og som bl.a. fokuserer på lov nr. 383?«